ఫ్లోరింగ్ జిక్ వేసింది. వాని తేసే [illegible] వ్యవసాయంగా [illegible] చేస్తున్న లత ఉలిక్కిపడి లేడిలా పరుగెత్తి తలుపు తీస్తూ— "ఇంత లేటయిందే వచ్చేది?" అంది.

[illegible] అన్నాడు, "గుడ్ ఈవెనింగ్, ఉల్లయ్యా!" అన్నాడు.

"ఓహో! వచ్చావా?" నిరసనగా అంది లత. [illegible] ఎదురు [illegible] కాదు [illegible] [illegible] చెప్పాలు [illegible] కొని వచ్చాడేమో [illegible] [illegible].

[illegible] అయిపోయింది. 'రాజా గారి వింకా లేగలేదు కాబోలు. నేను గుర్తుకు రాకపోతే పోయాను. కనీసం ఫోను పెట్టినా అయినా గుర్తు రాలేదేమి?' అని తనలో తాం కోపంగా అనుకుంటూ అటూ ఇటూ తిరుగుతూంది.

"కాలుగాలిన పిల్లిలా తిరుగుతున్నావేమిటే? ఇక్కడ కాఫీ చల్లారిపోతోంది— తాగొస్తావా!" లోపలినించి పిలిచింది లత అమ్మగారు.

"ఇప్పుడే వద్దు" అంది విసురుగా. తరవాత [illegible] కూర్చుంది.

"అర్థమైందిలే. ఆ అబ్బాయి వస్తేనేగాని కాఫీ తాగవన్న మాట" అంది లత అమ్మగారు నవ్వుతూ.

'ఆ [illegible] ఇదే చిక్కు. మనసులోని [illegible] ఇట్టే పసిగట్టేస్తుంది' అను కొంటూ, "అబ్బా! [illegible]!" అంది [illegible].

'[illegible], అందులో పదిఏండ్లటు. అయినా ఇంకా బయటుదేరారో లేదో? అయినా, ఆయనగారికి [illegible] తెంట అగుర్తు ఏడుతేం?' అనుకుంది ప్రశాంతంగా.

'ఎందుకో చెప్పనా?' అంది మనసు.

'ఏ. ఊరుకో' అని ముద్దుగా [illegible].

ఏమిటో వింత ?

ఫొటో— ఎమ్. శాసు (సెలూరు)

బెల్ మోగింది. తడబడుతున్న అడు గులతో, ఎందుకో చెప్పలేని గుండె దడతో మెల్లగా తలుపు తెరిచింది.

ఎదురుగా విరు నవ్వుల్ని చిలకరిస్తూ చేతిలో బ్రీఫ్ కేస్‌తో సారథి...డాక్టర్ సారథి...

"ఇప్పుడే అయిందన్నమాట అయిన ట్టుంది కదూ!" అంది ముఖాన్ని విరిచి, అడుగు ముందుకు వేస్తూ.

"అవునోయ్! ఖచ్చితంగా అయిదు గంటలూ, ఇరవై తొమ్మిది నిమిషాలూ, ఏభై తొమ్మిది సెకండ్లూ. ఎంత కరెక్ట్‌గా వచ్చానో చూడు" అన్నాడు సారథి లత వెనకే నడుస్తూ.

లత ఆగింది. తన వాచీ చూసుకుంది. గోడ గడియారం చూసింది.

"డిస్గస్ట్ సార్" అంది.

"ఎస్, మేడమ్" అన్నాడు వినయంగా.

"రైల్వే స్టేషన్ ఇక్కడికి ఎంత దూరంలో ఉంది?" అడిగింది.

"దాదాపు అరమైలు దూరంలో ఉండవచ్చు." సమాధానం.

"ఒక పని చేయండి. ఆ అరమైలు దూరం ఇద్దరమూ కలిసి నడుదాం. మీ వాచీని రైలు పట్టాల మీద పెట్టి వద్దాం" అంది నవ్వును దాచుకుండా కింది పెదవిని పై పంటితో నొక్కుతూ.

"[illegible]! నా వాచీ ఇంకా [illegible]. అలాంటి శిక్ష నీ వాచీకి వేస్తున్నా [illegible] కున్నాను. ఈ వాచీ అంటే దీని వెనక ఎంత పెద్ద కథ ఉందో నీకేం తెలుసోయ్?" అన్నాడు భయపడిపోతున్నట్టు.

"చెప్పు సారథీ!" అని చేయి పట్టుకొని మెల్లగా నొక్కింది.

"ఎక్కడున్నాను ... [illegible] ఉన్నాను" అని కూనిరాగం తీశాడు సారథి.

"ఆ [illegible]. [illegible] [illegible]. [illegible] ఆ [illegible] గదిలో అమ్మ ఉంది" అంది [illegible] తడుతూ.

"లతా! కాఫీ తీసుకెళ్ళు." లోపలి నించి అమ్మ పిలుపు.

"వస్తున్నానమ్మా!" అని లోపలికి వెళ్ళింది లత.

టేబుల్ మీద బ్రీఫ్ కేస్ పెట్టి, అద్దంలో చూసుకుంటూ తల దువ్వు కుంటున్నాడు సారథి.

"జుట్టు ఇంతింత పవిత్రంగా ఉంటేనే అద్దం ముందు నుంచి కదలడం లేదు. ఇంకొంచెం ఎక్కువ ఉండి ఉంటే అద్దాన్ని వదిలే వారు కాదేమో?" అంది లత, ట్రే టేబుల్ మీద పెడుతూ.

"నా జుట్టు కేమయిందోయ్? కర్లీ హెయిర్. ఏదో మన కొంచెం తెలివి ఎక్కువగా ఉంది గనక జుట్టు ఊడింది గాని ..."

"ఆహా! మీ తెలివి గురించి మీరే చెప్పుకోవాలి" అని ఓంకారం చేసింది.

"ఐదు నిమిషాలు ఆలస్యంగా వచ్చి ఉంటే నా వాటా, మీ వాటా కలిపి తాగేసేదాన్ని—తెలుసా?" అంది.

"అవునా?" అన్నాడు సారథి.

"[illegible]. [illegible]. [illegible]" [illegible] పలుకుతూ అంది లత.

"[illegible]" అన్నాడు సారథి.

"[illegible]?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది లత.

"అవే! '[illegible]' [illegible]."

"[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] ముందే [illegible] [illegible] [illegible] అన్నాను."

అరు గంటలు కొట్టింది గడియారం.

"అరయిందా? ఫినిష్!" అంటూ కాఫీ కప్పు అందుకున్నాడు. సిప్ చేసి "అబ్బా!" అన్నాడు.

"నాలుక కాలిందా? అంత తొందరెందుకో? చల్లారనివ్వండి" అంది లత.

"నాలుక కాలింది నా కైతే నీ మొహం ఎందుకలా [illegible] [illegible]?" అన్నాడు.

"ఎందుకా?" అని [illegible] మాటినా [illegible] దగ్గరగా వచ్చి [illegible] [illegible].

"పిచ్చి లతా" అని [illegible] ఉండిపోయాడు.

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]?"

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]?" అంది [illegible].

"[illegible] ఎ ఫ్యూ మినిట్స్" అని [illegible] [illegible] బ్యాగ్‌తో బయటికి [illegible].

"[illegible]"

"[illegible]" [illegible] కదిలాడు సారథి. [illegible] లత.

* * *

ఎవరు ఎవరో, ఎప్పుడు, ఎక్కడ, ఎందుకు కలుసుకుంటారో, ఎందుకు దగ్గరవుతారో మనిషన్న వాడికి తెలియని దన్నది జీవిత సత్యం.

సారథి డాక్టర్. లతా డాక్టరే. కాని, లత కంటే సారథి నాలుగేళ్ళు సీనియర్.

ఒకసారి లత వాళ్ళ పక్క ఇంటిలో మూడు నెలల అబ్బాయికి జ్వరం వస్తే ఎవరో దాని ఇచ్చిన మందు వేశారట. ఆ మందు వేసి నప్పటినించి ఆ అబ్బాయి నిద్ర లేవలేదట. ఆ సంగతి మెడిసిన్ చదువుతున్న లతతో చెబితే దగ్గర్లోనే

ఆ క్లినిక్‌లోని డాక్టర్లు ఆడుతూ పాడుతూ పని చేస్తుంటారట. కానీ, ఎదురుగా కనిపించింది రోజూ ఉండే డాక్టరు కాదు; పచ్చగా, నాజూకుగా, వర్షం "హెయిర్"తో మిసమిసలాడే తెల్లని కళ్ళతో పేషెంటును ఏదో జోక్‌తో నవ్విస్తూ పాతికేళ్ళ లోపు అమ్మాయి.

... చెప్పింది లత.

"ఆ అమ్మాయి ... తీసుకురండి. ... హాట్ ... వాటర్ ..."

అన్నాడు.

ఏమీ మాట్లాడలేక, ... — "అలాగే" అంది లత.

"అలాగే ... తీసుకు రండి" అన్నాడు ... నవ్వుతూ.

... — "ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ" అని ... వెళ్ళిపోయింది.

మొదటిసారి అలా ఒకరి కొకరు తటస్థపడ్డారు. ఆ ... హాస్పిటల్లో ఆ సారథికి స్టూడెంట్‌గా, ఇప్పుడేమో ... — కాదు — ... లత...

"ఏయ్, లతా! ఏమిటా పరధ్యానం? ఆ ఇంజక్షన్ లోడ్ చెయ్" అన్న పిలుపుతో ఉలిక్కిపడి — "... చూసిన మొదటి రోజు" అంటూ లోడ్ చేయడంలో మునిగి పోయింది.

పేషెంట్లను వెంటవెంటనే ... చేశారు.

"గాలి పీల్చుకోడానికి ఇప్పుడు తీరింది" అన్నాడు.

"ఇప్పటిదాకా మీ గాలి పీల్చారు" అంది కొంటెగా.

"సంతోషించాం. ఆ ఫ్యాన్ వెయ్యి."

"... బయట చినుకులు పడుతున్నా, మీకు మాత్రం ఉక్కపోస్తుంది... నాకు చలిగా ఉంది. కావాలంటే మీరే వేసుకోండి" అంది.

"నా కష్టాంతరం లేదు" అంటూ ... ఉన్న టేబుల్ ఫ్యాన్ ఆన్ చేయడానికి ఆమె మీదుగా వంగాడు.

"ఇటువంటి కాదు. అటు తిరిగి వచ్చి వేసుకోండి" అంది.

"చుట్టూ తిరిగే ఓపిక లేదు" అంటూ ఫ్యాన్ ఆన్ చేస్తూనే మీదికి వంగి, నడుం చుట్టూ చేతులు వేసి దగ్గరకి లాక్కున్నాడు.

"అబ్బా! వదలండి. పేషెంట్లు ఎవరైనా వస్తే... ఇది చూస్తే..."

"ఇద్దరూ రోమాన్స్‌లో ఉన్నారని తప్పుకుంటారు."

"పాపం! క్లినిక్‌లో తప్పించి మరెక్కడా చోటు లేనట్టు" అంది చిలిపిగా.

బయట వర్షం పెద్దదయింది.

"చెప్పా పెట్టకుండా వచ్చే ఈ వర్షం అంటే పరమ చిరాకేస్తుంది. వెధవ వర్షం. ముందే తెలిస్తే, గొడుగో, రెయిన్ కోటో తెచ్చుకునే వాళ్ళంగా" అన్నాడు ఫ్యాన్ ఆఫ్ చేస్తూ.

ఏమీ ఊరుకుంది లత.

"సార్" అంటూ తడిసి ముద్దయి

సోకే చినుకులు

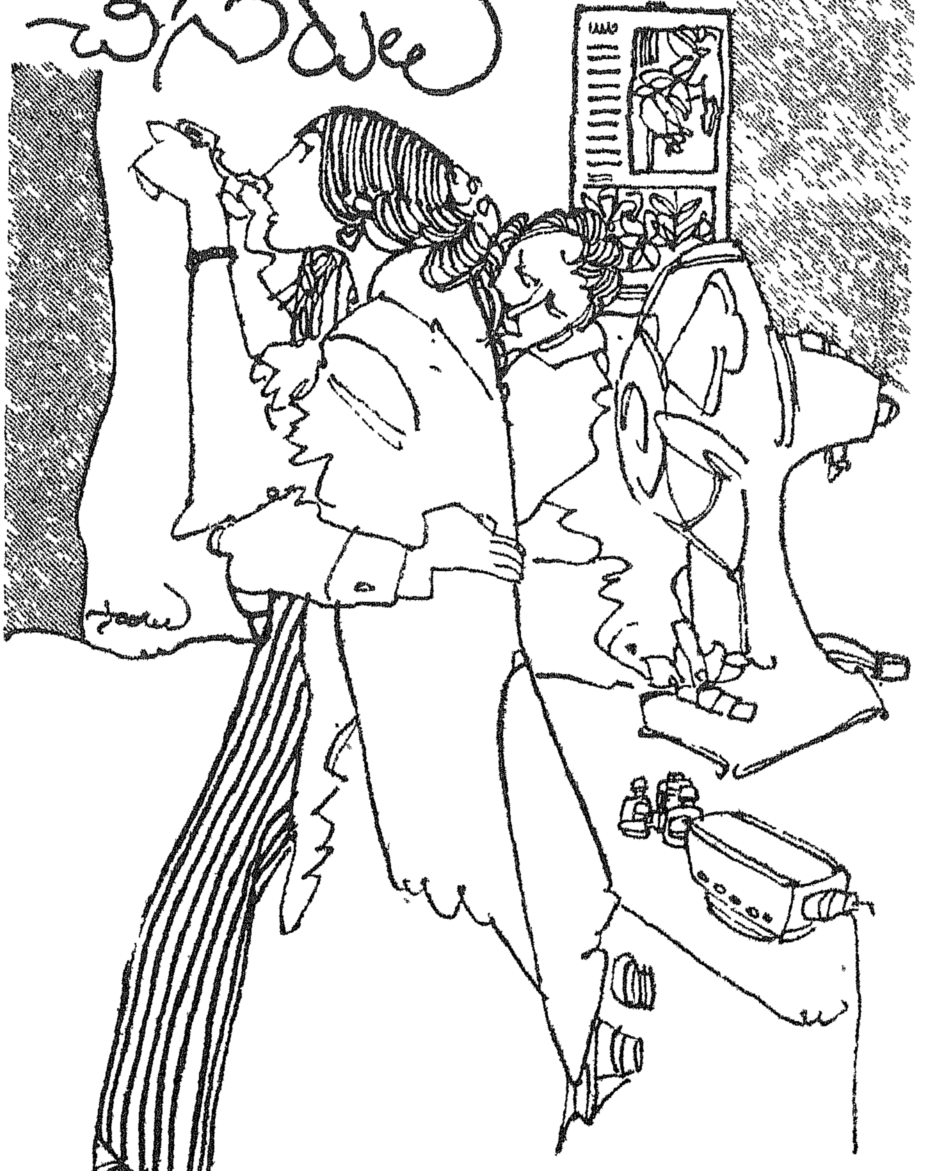

— దమ్ము శ్రీనివాసబాబు

వణుకుతూ లోపలికి వచ్చాడో యువ డాక్టర్ సారథి.

లాయన. "నా కూతుళ్ళు ఎప్పుడొచ్చి ...

"రండి, కూర్చోండి." పేషెంట్ ట్వార్లి." కళ్ళు ...

కోసం కేటాయించిన కుర్చీలను చూసి ఏవాటలు ...

“అసలు సంగతేమిటో చెప్పండి.” మామూలుగా అడిగాడు.

ఆదుర్దాగా ముందుకు వంగింది డాక్టర్ లత.

“నా అల్లుడు చావు బ్రతుకుల్లో ఉన్నాడు. పెళ్ళయి రెండేళ్ళు కూడా దాటలేదు. నా కూతురు పసుపు కుంకుమ మర్చి కబళించడానికా అన్నట్టు మాయదారి గుండె జబ్బు పట్టుకుంది. ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా ఎగ శ్వాసతో ... డాక్టర్ గారూ! అమ్మా! మీరు శ్రమ అనుకోకుండా మా ఇంటికి వచ్చి మా అల్లుణ్ణి రక్షించండి.” ఏడ్చేశాడు.

“వర్షంలో ఎలాగ? ఇంతకూ మీ ఇల్లెంత దూరం?”

“దగ్గిర్లోనే, సార్. మా వాడు ఆటోరిక్షా తీసుకువస్తానని వెళ్ళాడు. అదుగో, వచ్చేశాడు. రండి” అని బయటికి ఆటో ఆగిన చోటుకి పరుగెత్తాడు.

ఎమర్జెన్సీ డ్రగ్స్ అన్నీ బాగ్‌లో సర్దింది లత. క్లినిక్ క్లోజ్ చేసి ఆటోలో కూర్చున్నారు.

బయట వర్షం. ఉరుములు, మెరుపులు. అంత వర్షంలోనూ ముసలాయన ముఖం నిండా చెమటలు—కన్నకూతురు మాంగల్యాన్ని తెంపెయ్యడానికి వచ్చిన ప్రళయంలా కనిపిస్తూందాయనకు. సారథీ, లత మౌనంగా తరుగుతున్న దూరాన్ని చూస్తూ కూర్చున్నారు. వర్షం విజృంభించడంతో మోకాలిలోతు నీళ్ళలో 'ఇక ముందుకు కదల'నంటూ ఆగిపోయింది ఆటో. ఆటో డ్రైవర్ గొణుక్కుంటున్నాడు. ముసలాయన ఆదుర్దా మరింత పెరిగింది.

ఆటోలోంచి దూకి—“సార్! ఆ కనిపించే సందులో మూడో ఇల్లే మాది” అన్నాడు.

“ఈ లోతు నీళ్ళలో తడుస్తూ వెళ్ళవలసిందేనా?” అంది లత భయంగా.

“పద” అని దిగి చెయ్యి అందించాడు సారథి.

వడివడిగా అడుగులు వేస్తూ ముందు ముసలాయన. చేయీ చేయీ పట్టుకొని, లోతు ఎక్కడెక్కువగా ఉందో తెలుసుకోలేక పడబోతూ, ఒకరినొకరు పట్టుకుంటూ సారథీ, లతలూ.

పాడుబడ్డ పెంకుటిల్లు. కరెంటు లేదు. పెన్ టార్చ్ ఫోకస్‌లో ఇంట్లో అడుగు పెట్టారు.

మంచం మీద నిశ్వాసతో పాతికేళ్ళ లోపు మనిషి. అతని తల దగ్గిర పైట చెరగు నోటి కడ్డం పెట్టుకుని కుమిలి పోతూ ఇరవై ఏళ్ళ లోపు అమ్మాయి. ఆ ముసలాయన కూతురై ఉంటుంది. ఆమె నోదారుస్తూ, చిన్నగా ఏడుస్తూ ముసలామె లోపలి గదిలోంచి హరికేన్ లాంతరు తీసుకువచ్చి, పేషెంటుకు దగ్గిరగా పెట్టిం దా అమ్మాయి.

గుండె పరీక్ష చేస్తున్నాడు సారథి.

“మైయోకార్డైటిస్” అన్నాడు. “మై గాడ్!” గట్టిగా అరిచినంతగా అని సారథి వీపు మీద తల వాల్చింది లత. ఆఖరి శ్వాస వదిలా డా యువకుడు. ఒక్కసారి గొల్లుమన్నా రందరూ.

“ఏమీ చేయలేని పరిస్థితి. క్షమించండి” అన్నాడు సారథి. వినిపించుకునే వాళ్ళెవరు? ఆకాశంలో ఉరుములు వాళ్ళ ఏడుపుల్ని బయటి ప్రపంచానికి వినిపించనివ్వలేదు.

లత చేయి పట్టుకొని బరువుగా బయటికి నడిచాడు సారథి. వెంట హరికేన్ లాంతరుతో ఆ అబ్బాయి రా బోయాడు.

“వద్దు. ఇక్కడే ఉండు. మేం వెళ్ళగలం” అని ముందుకు కదిలాడు సారథి.

చలితో, భయంతో వణికిపోతూ సారథి భుజం మీద తల వాల్చింది లత. వేడిగా తగిలింది. మెరుపు మెరిసింది. ఆ వెలుతురులో లత కళ్ళలోంచి దూకుతున్న కన్నీటిని చూసి, “ఏయ్, లతా! వాటీజ్ దిస్— మనం హాస్పిటల్లో ఇలాంటివి ఎన్ని చూడలేదు? సెటిల్ డౌన్” అన్నాడు కళ్ళు తుడుస్తూ.

క్లినిక్ ముందు ఆగిన ఆటో లోంచి దిగి, తాళం తీసి, దిగమంటూ లతకు చెయ్యి అందించాడు.

ఆటో అతన్ని పంపించేసిన సారథి టేబుల్ మీద తల వాల్చిన లత భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు. లత తల ఎత్తలేదు.

“లతా!” పిలిచాడు.

వెక్కివెక్కి ఏడవడం తప్పించి సమాధానం రాలేదు.

“ఇటీజ్ ఎ మియర్ నెగ్లెక్టెడ్ కేస్. ఆ అమ్మాయికి సానుభూతి చూపించడం తప్పించి మనం చెయ్యగలిగిందేమీ లేదు. ట్రై టు ఫర్‌గెట్ ఇట్” అన్నాడు వీపు నిమురుతూ.

“సారథీ!” తల ఎత్తకుండానే పిలిచింది.

“ఊఁ!”

“ఆరేళ్ళ క్రితం... నా ఆయనా ఇలాగే ...”

పిడుగు పడిం దెక్కడో!

కొసరు

చిత్రం— దేవు దీక్షితులు (ఒంగోలు)

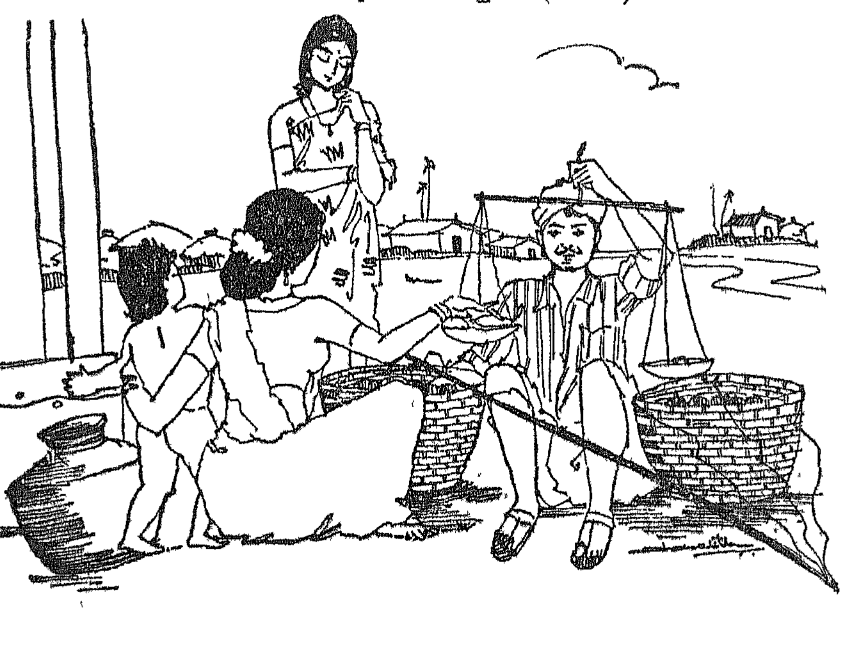

“లతా!” అని గట్టిగా అరిచిన సారథి పెను పిడుగు పడింది.

“ఆయామ్ ఇన్ ఎ టెర్రిబుల్ స్టేట్!” అని మూలిగాడు.

“నో... నో. దిసీజ్ ట్రూ” అని గట్టిగా ఏడ్చింది లత.

“మై గాడ్!” అని రెండు చేతుల తో తల పట్టుకొని గట్టిగా నొక్కుకున్నాడు.

“నా కథ మీకు వింతగా ఉండవచ్చు. మీ ముందు ఉత్సాహంగా, హుషారుగా, నవ్వుతూ కాలం గడుపుతూ, ... తిరిగే నా ... ఆశయాన్ని ... కాని ... కాని ...”

... నర్సు కాఫీ— “ఇంకోసారి చెప్పు. ముందు కాఫీ తాగి సెటిల్ డౌన్” అని చేయి కందించి తల ఎత్తాడు.

“మీ మనస్సులో మాటగా చూసే ధైర్యం లేదు; ఒప్పుకో లేదు” అంది.

“చ...ఛ... ఆమె మాటలేదా? పెళ్ళికి ముందునుంచి ... పుట్టుక నుంచి ఉన్న ... తల్లి ... పూలు — తాళి కట్టిన వాడు పోగానే ఎందుకు తీసేయాలో అర్థంకాని ఆచారం మనది. తాళి కట్టిన వాడు పోతే, అతను కట్టిన తాళి తీసేయచ్చు. కానీ, పూలు, కుంకుమ తీయడం ఏమిటం, అన్యాయం అని అనడమే తప్పించి ఆచరించే ధైర్యం మన సంఘంలో ఎవరికీ లేకపోవడమే విచారకరం. ఐ ఆప్రీషియేట్ యూ ఆన్ దిస్ మేటర్.”

అంటున్న సారథి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది లత.

“పెళ్ళయి ఆరునెలలైనా కాపురం చేయకుండానే భర్తను పోగొట్టుకొని ఈ నిజాన్ని లోకానికి తెలియకుండా, ఉన్న ఊరు విడిచి ఇక్కడికి వచ్చి, ఇప్పటి దాకా మీకే నిజాన్ని చెప్పని నా మీద అసహ్యం వేయడం లేదా?”

“లేదు. ఆశ్చర్యంగా ఉంది. జీవిత భాగస్వామిని కోల్పోయి, ఆ చీకటిలో బ్రతుకు భారంగా గడుపకుండా, నీకు నీవుగా నీ కాళ్ళ మీద నిలబడగల మెడిసిన్ చదవడం, సాధించడం—ఎడారిలో మగ్గే ఎందరో స్త్రీలకు మార్గదర్శకురాలి వయ్యావు.”

“సారథీ—సారథీ! నా కథ పూర్తిగా చెప్పనీండి. ఇన్నేళ్ళూ గుండెలో దాచుకున్న ఈ అగ్ని పర్వతాన్ని పగలనీయండి” అంది ఏడుస్తూ.

పక్కనే కూర్చుని, తల నిమురుతూ ఉండిపోయాడు సారథి.

రాత్రి పది గంటలు దాటింది. తన కథ చెప్పడం పూర్తి చేసిన లత టేబుల్ మీద వాల్చిన తలను పైకెత్త

లేదు. ఒక చేత్తో లత తల నిమురుతూ, మరో చేత్తో తన కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు సారథి.

బయట కారు హారన్ మోగింది. ఉలిక్కిపడి ఇద్దరూ తల లెత్తారు.

సారథి తమ్ముడు ప్రసాద్...

"అన్నయ్యా, వర్షం మూలంగా నేను మా ఫ్రెండింట్లో ఆగిపోయాను. వాడి కారులో ఇంటికి వచ్చాను. నువ్వింకా రాలేదని అమ్మ, నాన్నగార్లు గాభరా పడుతున్నారు. అందుకని అదే కారులో ఇక్కడికొచ్చేశాను. వెళదామా?' అని, "లత గారూ! నమస్కారమండీ" అన్నాడు.

లత పక్కకు తొలగి, కళ్ళు తుడుచుకొని, "హలో, ప్రసాద్!" అంది.

"లతను వాళ్ళింట్లో డ్రాప్ చేసి వెళదాం" అన్నాడు సారథి.

లత, సారథి వెనక కూర్చున్నారు. డ్రైవింగ్ సీట్లో ప్రసాద్ ఫ్రెండ్. పక్కనే ప్రసాద్.

"లతా! గతాన్ని తలుచుకుంటూ డిప్రెషన్లో మునిగి జాగరణ చేయకు. సెడేటివ్ ఇంజెక్షన్ చేసి వెళతాను. రేపు ఎర్లీగా వస్తాను" అన్నాడు సారథి.

చీకట్లోనే అయినా, సారథి కళ్ళలోకి చూసింది లత.

'నా కథంతా విని నిజంగా నాకు మళ్ళీ కనిపిస్తారా?' అని ఆ చూపులకు అర్థం చదువుకొని, "పిచ్చి లతా!" అని తల నిమిరాడు.

లత వాళ్ళింటిముందు కారాగింది. "ఫ్యూ మినిట్స్" అని లతను లోపలికి నడిపించుకు వెళ్ళి డైజిపామ్ ఇంజెక్షనిచ్చి వచ్చి కూర్చున్నాడు. కారు మళ్ళీ బయలుదేరింది.

ఇల్లు చేరుకున్నారు. సారథి నాన్నగారు, అమ్మగారు భోజనం చెయ్యకుండా తన కోసమే ఎదురు చూస్తుండడంతో ఆకలి అనిపించకపోయినా, భోజనానికి కూర్చోవలసివచ్చింది.

తన గదిలో సారథి. లత కథ గిర్రున తిరుగుతూంది. లత నాన్నగారు చిన్నప్పుడే పోయారు. ఆఖరుది లత. అన్నలు, తమ్ముళ్ళు లేరు. అక్కయ్యల పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయాయి. ఆస్తి తరగనంత ఉంది. అందరి ఆడపిల్లల్లాగే వయసు రాగానే పెళ్ళి చేశారు. సంవత్సరం తిరగక ముందే అతను గుండె జబ్బుతో పోయాడు. బ్రతుకంతా చీకటే అనుకుంటున్న సమయంలో, చిన్న వయసుతో చదువు మీదికి మనస్సు మళ్ళించారు మేనమామలు. జరిగిన ఘోరాన్ని గుర్తు రానీకుండా. నలుగురూ వేలి వేయకుండా ఉండడం కోసం స్థలం మార్పు, తలలో పూలు, నొసట కుంకుమ మను మాన్పించలేదు. చదువులో పడి, గడిచిన స్వల్ప కాల దాంపత్య జీవితాన్ని గత జీవితపు పుటల్లో దాచేసి మెడిసిన్ పూర్తి చేసింది. తనకంటూ ఒక వ్యక్తిత్వాన్ని కల్పించుకుంది.

ఆ వాడిన తీగకు తాను పందిరి అయితే!

అవును. అయితే! అయితే ఏమిటి? తాను పందిరి అయి తీరాలి. తన నిశ్చయానికి హాయిగా గాలి పీల్చుకున్నాడు. మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

• • •

ఆదర్శాలను ఆచరణలో పెట్టే సంస్కార హృదయం సారథి అమ్మా, నాన్నగార్లది.

డైనింగ్ హాల్లో టిఫిన్ చేస్తూ అమ్మా నాన్నగార్లకు లత కథ అంతా చెప్పాడు సారథి. చివరకు తన నిశ్చయాన్ని వ్యక్తం చేశాడు.

"నాన్నగారూ! లత కథ విని జాలితో ఈ నిశ్చయానికి రాలేదండి. ప్రొఫెసర్ని పి. జంగ్ వ్రై కొటేషన్. షి ఈజ్ ది సబ్జెక్ట్ ఆఫ్ ఎ మాన్. నాకు తాను నచ్చింది. తనకు నేను నచ్చానన్న సంగతి నాకు తెలుసు" అన్నాడు తల వంచుకొని.

"సరే, నువ్వింతను ఇంటికి తీసుకురా అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుకుందాం" అన్నారు సారథి నాన్నగారు.

"ఆమెను తీసుకురావడ మేమిటండీ? మనమే వాళ్ళమ్మని కలిసి, మనమే వెళదాం" అన్నారు సారథి అమ్మగారు.

"సరే! అలాగే చేద్దాం" అన్నా రాయన.

'సంఘం నిండా సనాతనత్వం నిండి ఉన్న కాలంలో దేవుళ్ళు అమ్మా నాన్నగార్లు' అని అభిమానంతో భక్తి గౌరవాలతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు డాక్టర్ సారథి.

• • •

సాయంత్రం ఆరుగంటలు దాటినా వేగోడ గడియారంకేసి, కాలింగ్ బెల్ కేసి ఉండుండి చూస్తూ కూర్చుంది లత.

బెల్ మోగింది. గుండె దడదడలాడుతుండగా తలుపులు తెరిచింది. ఎదురుగా చేతిలో బ్రీఫ్ కేస్తో చిరునవ్వుతో డాక్టర్ సారథి!...

"లతా! ఇంకా మూడ్ మారలేదా? గతంలో జరిగిన సంఘటనలను మర్చిపోవాలి గాని, బ్రూడింగ్ కాదోయ్. ఫర్గెట్ ది ట్రాజిక్ పాస్ట్. వీ కో ఎపి న్యూ ఫ్యూచర్ బిల్డ్ చేద్దాం" అంటూ తన తల్లిదండ్రులు లతతో మాట్లాడదలుచుకున్న సంగతి చెప్పాడు.

లత [illegible] సిగ్గు [illegible] దూరంతో [illegible] సారథి.

సారథి గుండెలో తల దాచుకుంది లత.

"మోడు మళ్ళా చిగురిస్తుంది

నేల పళ్ళా మొలకేస్తుంది

మనిషికి మాత్రం వసంతమున్నది

లేదని తొలిగా వ్రాసిం దెవరు? అది

చేయని వెలివేసిం దెవరు?" అని

సంఘంలో మార్పు రావడంకోసం ఎవరో కవి వ్రాసిన పాట రేడియోలో దూరాన ముంచి వినిపిస్తుండగా, లత తల నిమురుతూ ఉండిపోయాడు సారథి. ❖

చుమలపై ఆశ

చిత్రం— కోరా శ్రీనివాసరావు (ఎడ్లపల్లి)